

Nr 333.

Av herrar **Brännström** och **Nilsson** i Antnäs, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 96, med förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 96 har föreslagits, att riksdagen måtte antaga förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning samt inkomst- och förmögenhetsskatt.

Ehuru vi äro ense med Kungl. Maj:t därom, att behov förefinnas även för år 1919 till särskilda avdrag vid taxering enligt bevillningsförordningen och vid taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt och ej heller ha något att invända emot de av Kungl. Maj:t i förenämnda förordning föreslagna procentsatser för nedsättningen av den beskattningsbara inkomsten, kunna vi likväl icke finna tillräckliga skäl tala för, att avdragen i fråga skola göras obligatoriska. Otvivelaktigt erbjuder den fakultativa principen större möjligheter att anpassa lättnaden efter det verkliga behovet, och synes denna princip, som varit gällande under de senaste åren vid skattelindring av omförmäld art, väl fyllt sitt ändamål.

Även om i den utredning, som av Kungl. Maj:t företagits under sistförflutna år, det visat sig, att taxeringsnämnderna något olika tillämpat de under närmast föregående år medgivna särskilda avdragen, kan man icke därav draga den slutsatsen, att avdragen icke getts, då behovet så påkallat.

Ett kraftigt stöd för den uppfattningen, att taxeringsnämnderna förstått att tillämpa de särskilda avdragen under 1918 års taxering på sådant sätt, att befogade anmärkingar icke av de skattskyldiga kunnat

göras, finna vi däri, att enligt uppgift i Kungl. Maj:ts förr omnämnda utredning besvär anförts endast i 227 fall under år 1918; en ytterst obetydlig del alltså av de skattskyldiga, som berörts av bestämmelsen om de särskilda avdragen och tillämpningen av dessa.

Flertalet av de taxeringsnämndsordförande, som på grund av Kungl. Maj:ts förberörda utredning uttalat sig om lämpligheten att göra avdragen i fråga obligatoriska, hava uttalat sig emot eller avstyrkt sådan åtgärd. Även kronoombuden hos länens provningsnämnder, vilka var inom sitt län kunnat överblicka taxeringsnämndernas tillämpning av den skattelättnad, som medgivits under de närmast föregående åren, hava med synnerligen stor majoritet uttalat sig emot att avdragen skulle göras obligatoriska. Och innebär väl detta de mest ovedersägliga bevis på obehövligheten av ett frångående av den fakultativa principen för avdragen i fråga.

Vi äro fullt övertygade, att alltför generella och detaljerade föreskrifter i skatteförfattningarna äro mången gång ett hinder för beskattningsnämnderna att kunna efter kända förhållanden samvetsgrant pröva och efter bästa förstånd och på heder och samvete fastställa taxeringen, så att densamma varder i möjligaste mån rättvis. Och vi förmena, att om de särskilda avdragen skola göras obligatoriska, detta kommer att utgöra ett sådant hinder.

I anslutning till vad ovan anförts, tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 96 besluta, att, där omfördä skattelättnader böra vara fakultativa eller beroende av taxeringsmyndigheternas prövning i varje särskilt fall, bestämmelser härom i förordningen om de särskilda avdragen för år 1919, må inflyta.

Stockholm den 24 februari 1919.

Ludwig Brännström.

N. E. Nilsson.